

Iem for Københavns 2den Valgkreds saa gjorde gældende, at det var en meget farlig Maade at optræde paa saaledes at kaste alle Skranker over Ende og stille os fuldstændig paa bar Bund — han sammenlignede det med, at jeg sparkede et gammelt raadent Planteværk bort uden at sætte et nyt i Steden og vilde hævde, at det i og for sig var en temmelig uforvarlig Fremgangsmaade, — saa kan jeg ikke tillægge denne Opfattelse. For det første vil jeg sige: Det er meget langt fra, at man ved Ophævelsen af Straffelovens § 180 ophæver alle Skranker eller giver denne Næring fuldstændig fri, saa at den fremtidig kan tumle sig, aldeles som den vil. Det tror jeg, beror paa en fuldstændig Misforstaaelse, og man behøver ikke meget at have fulgt med Forholdene her i Landet for at være klar over, at det ingenlunde vil blive Tilfældet. For det første bestaar vor Sædelighedslovgivning her i Landet jo ikke udelukkende af § 180 i Straffeloven. Vi have et ganske nydeligt Antal andre Paragraffer i Straffeloven, som sigte til at værne om Sædeligheden, og hvis man vil gennemgaa disse Paragraffer, vil man se, at der findes ikke ganske saa Bestemmelser, som fremtidig vilde give Myndighederne mere end Raaderum nok til at stride ind imod Utugten, hvis den breder sig for stærkt. Jeg behøver kun at pege paa en saadan Paragraf som § 185, der lyder saaledes: „Den, som ved uterligt Forhold trænker Blufærdigheden eller giver offentlig Forargelse, straffes med Fængsel paa Bånd og Brød eller med Forbedringshusarbejde“. Jeg tror, at der under dette: at „give offentlig Forargelse“ kan indbefattes overordentlig meget. Offentlig Forargelse vil vel sige det at give Forargelse paa offentlige Gader, offentlige Steder o. s. v., og det kan altsaa straffes med Fængsel paa Bånd og Brød eller Forbedringshusarbejde. Naar man har en saadan Bestemmelse i Straffeloven, tror jeg ikke, at man i fjerneste Maade kan sige, at fordi man hæver Straffelovens § 180, komme Politiet og Myndighederne til at staa aldeles uden Bævn over for en om sig gribende Utugt. Tværtimod, jeg tror, at der ligger deri fuldstændig tilstrækkelig lobligt Grundlag for meget rigoristiske Politibestemmelser. Jeg kunde i saa Henseende fristes til at henpege paa den Forhandling, der nylig har fundet Sted i Københavns Borgerrepræsentation om en ny Politivedtægt. Man har der virkelig ment at kunne gaa til at notere Folk og straffe Folk, der staa stille paa Gaden og tale sammen eller bevæge sig frem og tilbage paa et lille kort Uffnit af Gaden. Og disse Folk behøve aldeles ikke at gøre dette i utugtigt Djemed. Jeg ved ikke, hvil-

ket Djemed man har tænkt paa; man har jo antydnet, at det skulde være Hensigten dermed at ramme Noget, man kalder Strikvægter. Jeg tror, at naar man har Lovhjemmel for i Ordensvedtægten for en By at kunne optage den Slags Bestemmelser, gør man sig skyldig i betydelig Overdrivelse, naar man mener, at jeg ved at foreslaa Straffelovens § 180 ophævet, virkelig stiller Myndighederne uden Bævn overfor Utugten. Der vil sikkert alligevel i Loven findes tilstrækkelig Hjemmel til at holde Orden paa offentlige Gader og Steder. Derfor kunde jeg have lyst til at spørge det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds, hvis Bemærkninger jeg for øvrigt i mange Henseender kunde tillægge, om, hvorledes han da egentlig opfatter den nu bestaaende Tilstand. Ere virkelig vore Gader nu Mønstre paa Orden, Tugtighed og sædeligt Liv? Jeg tror for mit Vedkommende, at enhver, der har færdes noget paa Københavns Gader om Aftenen eller ved Nattetid, snart er paa det rene med, at der finder et ganske lystigt Liv Sted der, i alt Fald af og til. Og det finder ikke blot Sted mod Politiet, men endog med dets, Politiets, Billigelse; det er under dets Tilsyn, ja maake under dets Autorisation — det er netop det samme Forhold her, som naar man taler om Autorisation af Prostitutionen — at det Liv, som nu kan finde Sted paa Gader og offentlige Steder, foregaar. Jeg tror, at naar den nu bestaaende Tilstand er saaledes, behøver man ikke i fjerneste Maade at skildre det, som at vi stille os paa bar Bund, fordi Straffelovens § 180 bliver ophævet. Det gøre vi meget langt fra. For Næsten vil jeg sige, at jeg ved ikke, hvorledes man egentlig skal bære sig ad anderledes. Naar man indser, at der i Lovgivningen findes en Bestemmelse, der er ubetinget forlert, saaledes som Straffelovens § 180 er efter min Opfattelse, saa ser jeg ikke, at der er synderlig anden Vej at gaa end at ophæve den. Naar man da straks forlanger, at der skal sættes noget andet i Stedet, synes jeg dog, at det væsentlig maa blive deres Opgave, som mene, at man ikke kan undvære det. Jeg kan ganske roligt sige, at saafremt der, efter at Straffelovens § 180 er bleven ophævet, skulde fremkomme Forslag, med hvilke man kunde ramme adskillige af de Udvækster og Udfejler, hvori dette Forhold træder frem, og som nu aldeles ikke rammes af den bestaaende Lovgivning, saa skal jeg paa ethvert Tidspunkt være rede til at forhandle derom. Men jeg udtaalte allerede forrige Gang det, at jeg tror ikke, et Folketingsudvalg er i Stand til at foretage en saadan almindelig Revision af